

Bonifác

Už několikátý den si nemůžu pomoci. Jen se probudím, musím k počítači a už prohlížím inzerci s kočkami, kočičkami a kocoury. Nějak jsem si vzala do hlavy, že našemu půlročnímu rozmazlenému Matýskovi musíme obstarat kamaráda. Ne že by byl z koček jediný, který s námi bydlí, ale každopádně je nejmladší a nejrozmazlenější, pořád si chce hrát a ostatní velké kočky na něj nemají náladu. A tak se to stalo. Z té záplavy nabídek a fotografií na mě najednou vykouknul něžný černý aristokrat. „Daruji 9 měsíčního kocourka hodným lidem.“ bylo pod ním napsáno. Lesklá černá barva, dlouhá pěstovaná srst a krásný jemně prohnutý kočičí profil. Ukázalo se, že nejsem jediná, kdo si všimnul, přede mnou už volali 2 lidé, paní říkala, že si to musí rozmyslet a odpoledne se ozve. Den se nepředstavitelně vlekl. Radost, že budeme mít nový přírůstek, se mísila s obavami, že nebudeme vybráni. Snad jsem na majitelku udělala ten nejlepší dojem? Velký dům, velká zahrada, strava 2x denně a výsostná privilegia ve všech místnostech kromě ložnice. Navíc na něj čeká skoro stejně starý kamarád. Co víc ještě nabídnout? Peníze? Ale ne, přece tam stálo: daruji. Přece nebudu najednou kupovat drahou kočku, když všechny ostatní si nás vybraly zdarma. Ale co když už je rozhodnuto a já svého prince nikdy nevidím? V pět odpoledne jsem nevydržela a zavolala podruhé. Paní souhlasila, můžeme si přijet. Nedočkavostí celá rozzářená jsem to oznamovala manželovi, který pochopil, že nemá jinou možnost, než všeho nechat a jet se mnou pro kocoura.

Kocour bydlel v Brně v paneláku na sídlišti v 5. patře. Cestou jsme si už plánovali, kam ho pro začátek ubytujeme, aby si zvyknul, jak na něj bude Matýsek reagovat, až ho uvidí, jestli jeho majitelka ještě nezmění rozhodnutí, než dorazíme. Když jsme ho pak opravdu uviděli, úplně nás to odzbrojilo. Oba jsme si klekli na podlahu, abychom se mu co nejvíce přiblížili, a tam jsme už zůstali až do odchodu. Kocour se pohyboval plavnými elegantními kroky, obcházel v uctivé vzdálenosti, chvíli se skryl a pak zase opatrně nakukoval, kdo mu to narušil jeho teritorium. Od majitelky jsme se dozvěděli, že jeho maminka, která tam byla také, je nalezenec a tenhle kluk je jediný ze čtyř, který zůstal u ní. Prostor bytu mu ale byl čím dál menší, začal se dožadovat většího výběhu, lezl všude po nábytku, skákal po stole a svoje majitele začal terorizovat. Tak pán rozhodl, že kocour musí z domu. Z ubohých prosebníků jsme se rázem stali zachránci. Pěkně jsme paní poděkovali a odnášeli si kocoura v krabici jako největší poklad.

„Ten je krásnej!“ pronesla skoro se zatajeným dechem dcera Šárka, když jsme doma na podlaze otevřeli krabici a kocour z ní vystoupil. Zprvu trochu bázlivě, ale brzy už docela

s jistotou si prohlédl celou kuchyň a pak vyskočil na stůl. Usadil se doprostřed a svůj hustý černý ocas rozprostřel kolem. Delší srst, hříva kolem krku a na ocase, štětičky chlupů na uších a mezi prsty na tlapkách, to vše prozrazovalo, že některý z jeho předků musel být skutečný šlechtic. Vybrali jsme mu jméno Bonifác. Žádná z našich 5 koček neměla tu výsadu, být na stole, ale Bonyškovi jsme to nemohli odmítnout. Velmi rychle zaujal mezi ostatními výsostné postavení. Jeho zvědavost byla umocňována schopností šplhat, a tak se snadno dostával do míst, na něž ostatní kočky nikdy ani nepomyslely. Patřily mu nejen všechny stoly a skříně, ale i některá osvětlení, na něž se ze skříní dostával, a také každý nákup, který musel překontrolovat ještě dřív, než jsme jej stačili vytáhnout z tašky.

S Matýskem se skamarádil velmi rychle. Počáteční syčení a ježení hřbetu přešlo během večera v pohlavky a skoky a v mžiku z nich bylo válející se klubko, ze kterého létaly chuchvalce kočičích chlupů. Sem tam se pustili, bleskově prolétli přes tři místnosti, poshazovali polštářky ze židlí a zase udělali klubko. Žádná krev ale netekla, tak jsme pochopili, že jsou to jen takové klučičí hrátky. S pozdním večerem jsme usedli do křesel k televizi, Matýsek ulehl na Honzu a Bonifác zabral můj klín. Chvilí zkoušel, co všechno si může dovolit, pak mi položil přední tlapy okolo krku a teplým čumáčkem se dotknul mé tváře. Nikdy jsem se nedívala kocourovi takhle zblízka do očí. Měl je krásně tmavě žluté s černými zornicemi uprostřed, přivíral je a předl. Uvědomila jsem si, jak těžké asi muselo být pro jeho majitelku rozloučení. A tak jsme si začaly psát.

Bonifác brzy opanoval celý dům včetně ložnice. Během několika dní jsme jej začali pouštět ven a to byl teprve ráj, který mu tolik chyběl. Jen šustění kapsičky s jídlem nikdy neodolal a přiběhl odkudkoliv. Zázrakem pro něj byl první sníh, kterého se mohl dotýkat. Klouzal se po něm a běhal mezi vločkami, až se vrátil jako obrovská sněhová koule, která začala v kuchyni pozvolna roztávat. Nechal se celý zabalit do osušky a nosit jako miminko. Stejně tak ho přitahoval vánoční stromeček, který zavěšujeme nad stůl v kuchyni. Napřed z něj sundal pár ozdob a pak se zavěsil a houpal jako na houpačce. Matýsek mezitím dospěl k závěru, že když může na stůl Bóna, může i Máťa a pustil se do připraveného cukroví. S oblibou lehali tam, kde se něco dělo: na klávesnici počítače, na rozevřený sešit, do mísy s moukou a do dřezu s nádobím. Párkrát jsem je našla i v otevřené keramické peci a vůní je přitahovala záchodová mísa. Zmlsaní byli až hanba a k jídlu chodili přesně.

Až jednou ráno jsem kapsičkou šustila marně. Matýsek už čekal, ale Bonifác nikde. Aby se mu tak něco stalo! „Však on přijde.“, mínil Honza. Dlouho jsme čekat nemohli, museli jsme do práce a tam to rychle utíkalo. Říkala jsem si, že Bóna je už určitě dávno doma a tak jsme spěchali. Matýsek čekal na dvoře sám. Ostatní starší kočky ležely ve stínu pod

orechem a neříkaly nic. Padly na mě nejčernější obavy. Tohle ještě nikdy neudělal, aby si nepřišel pro jídlo. Prošli jsme celou zahradu a přilehlé okolí, volali jsme, ale Bonyšek nikde. Určitě se mu muselo něco stát, proč nemůže přijít! Třeba někde leží a nemůže dál, je chycený v nějaké pasti, musíme ho najít. Honza odmítal moje obavy sdílet a já se uklidila dozadu do zahrady, kde jsem se z bezmocnosti rozplakala. Matýsek za mnou přišel, jakoby mě chtěl utěšit, ale v tom jsem zaslechla volání: „Jitulko, kde jsi? Bonifác se vrátil!“

Běžela jsem k domu. Proti mně pomalu po třech nohách hopkal můj princ. Každou chvíli si lehnul, aby si odpočal. Zadní levou nohu za sebou jen vlekl. Ulevilo se mi. Je celý. A noha? Tu vyléčíme. Žádné zranění nebylo nikde vidět, ani na dotek nereagoval kocour bolestivě. V náručí jsem ho donesla do kuchyně. Chuť k jídlu neztratil. Připravili jsme léky a obvazy. Nechal se ořezávat a odpočíval. Dva dny jsem mu dělala obvazy z bylin. Třetí den už začal na nohu pomalu stoupat. Rekonvalescence probíhala dlouho, nohu pořádně necítil, takže ho občas zrazovala při skoku, sem tam spadnul, také se nedokázal podrbat. Pomáhala jsem mu se poškrábat za uchem, bylo to legrační. Po měsíci už kulhal jen málo, ale při pomalé chůzi bylo zranění stále patrné několik let.

Jakoby díky němu dospěl. Začal víc používat své kocouří instinkty. Nevrhoval se už střemhlav do každého dobrodružství a cizí lidi si nepustil k tělu. Přestal mi dávat tlapky kolem krku a odmítnul si vzít odčervovací tabletku. Veterinář nám doporučil odčervovací pastu, která se pomocí dávkovače dala vsunout bez potíží do tlamičky. Všechny kočky byly spokojeny, Matýsek by si dokonce dal dvojitou porci, ale Bonifác mizel, jen zahlédl dávkovač. Když jsme použili násilí, bránil se zuby, drápy. Zamotali jsme ho až po krk do prostěradla, jako do svěrací kazajky. Klidně čekal, ale jak ucítil dávkovač v puse, vyvlékl se stylem, který by mu záviděl Houdini i Copperfield. Zbytekem pasty poplival všechen nábytek kolem sebe a zalezl pod skříň. Veterinář se smál a souhlasil, ať kocoura přivezeme, že mu tabletku dá sám. Po několika marných pokusech jsme kocoura drželi čtyři, tabletka mu byla pinzetou vsunuta až do krku a po chvíli čekání, když jsme již kocoura pustili ze sevření, ji důrazně vyplivnul. „Tak tohle je pan profesor!“ zakončil vystoupení veterinář. Uvědomila jsem si, že mám doma něco mnohem víc, než kocoura. Je to partner. Zcela svobodný a nezávislý. Jenom vzájemný respekt nám dovolí, zůstat si na blízku.

Vzpomněla jsem si na zaklínadlo, kterým jsem si kdysi chtěla takového tvora přičarovat. Tajemnými znaky jsem napsala svoje přání na kus papíru a pak jej odevzdala živlu ohně. „Až na tohle přání zapomenete, splní se.“, bylo nám tenkrát řečeno. Bylo to dávno a už jsem opravdu zapomněla. Ale najednou jsem si vybavila celou situaci. Vždyť já si tenkrát přála přesně takového kocoura! Už před mnoha lety mi ho vybrali mí dva chlapi na vizitku

naší společné firmy, protože můj vztah ke kočkám jim byl znám. Je to černá silueta naježeného kocoura s dlouhými chlupy. Můj černý šlechtic mě provází už řadu let a teď se dokonce dostavil osobně. Jakou má v mém životě roli?

Měsíce běžely, situace v naší domácnosti se pozvolna měnila. Finanční zdroje z živnosti vysychaly, až se zastavily úplně. Byli jsme bez práce i bez peněz, ani na kapsičky pro kocoury nezbyvalo. Po druhé v životě jsem usedala k internetové inzerci, tentokrát jsem nehledala kocoura, ale práci. A stejně jako tenkrát se tam zázrakem objevilo místo pro mě i pro Honzu. Šárka nás vyfotila i s Bonifácem, vypsalí jsme všechny životopisy a poslali. Znovu byla radost z neobvyklé nabídky střídána obavami, zda obstojíme, ale i tentokrát to vyšlo. Odletěli jsme do Francie. „Jak jen to vysvětlím Bonyškovi?!“, to byla otázka, která mi ležela v hlavě. Neřekla jsem mu nic. Zůstala s ním Šárka a denně mi podávala zprávy. Její živé mládí nezátížené odpovědností vytvářelo jiné prostředí, než naše pravidelné jistoty. Ale zdálo se, že si Bonifác ani nijak nestěžoval. Dům i Matýsek mu zůstali, misky s jídlem také. Když jsme se po dvou měsících vrátili, seděl v záhonu růží před domem a díval se na nás, jako bychom odjeli ráno. Vystoupila jsem z auta, řekla ahoj Šárce a rodičům a šla za Bonifácem vzít si ho do náručí. Měla jsem pocit, že jsem opravdu doma.

Během týdne jsme se vrátili ke všem starým zvyklostem a zdálo se, že už všechno poběží v pohodě jako dřív. Proto mě ani příliš nezneklidnilo, že se Bonifác nedostavil na snídani. Věděla jsem, že špatnou zkušenost už má za sebou. Když se neukázal ani do večera, trochu jsem znejistěla a třetí den ráno mi bylo jasné, že je můj černý princ pryč. Co dělat? Kam jít hledat? Byl přece tak opatrný. Možná ho někdo někde zavřel, protože si chtěl tuhle krásu přivlastnit, ale on určitě přijde, jakmile se mu naskytne příležitost. Po týdnu jsem začala s fotografií obcházet vesnici a vyptávat se lidí, zda se okolo jejich domu nemihnul náš Bonyšek. Nikdo nic nevěděl. Fotografii s telefonním číslem a nápisem „ztratil se kocour“ jsem připíchla na nástěnku v obchodě a doufala, že se někdo ozve. Několikrát se mi o něm zdálo, že se vrátil, že jsem ho našla, že jsme se viděli. Podobné sny měla i Šárka a jednou i Honza. Když jsem přijela po měsíci za Vladkou a vybavila si, jak jsme k ní jeli poprvé pro Bonifáce, který ještě tenkrát neměl jméno, nebyla jsem k utišení. Slzy mi tekly a pro pláč jsem nemohla promluvit. Vzдалa jsem se už veškerého doufání, že je naživu. Asi doplatil na svoji důvěřivost. Možná se někde chytil do pasti na tchoře, které líčili lidé, protože se jim ztrácely slepice. Možná někde snědl nějakou otrávenou návnadu a už neměl sílu doplazit se domů. Chodila jsem a hledala v příkopech okolo silnic. Ani Honzovo tvrzení, že cítí, že je Bonyšek někde v pořádku, mně nevrátilo naději. Sundala jsem v obchodě s nástěnky fotografii. Smířila jsem se s tím, že už ho nikdy nevidím, stejně jako už nikdy nevidím svoji

první dceru Aličku, protože ze smrti není návratu. Měl mi můj černý princ říct tohle? Ale co všechny ty naše sny? Měly mi říct, že Bonyšek se už má dobře někde jinde? Je možné komunikovat s duší kocoura? A byl to vůbec kocour? Kdo mi to byl poslán? Kam sahají všechny světy a co z toho je jen moje bláhové přání? Koho jsem to ztratila? Vybavila se mi pohádka, kterou jsem si jako dítě nechávala číst: O Šternberkovi. Šternberk na jejím konci setne hlavu svému věrnému běloušovi. Za všechny služby, které mu kůň prokázal, mu on prokáže tuhle jedinou a tím ho vysvobodí. Daruje svobodu jeho duši, která vyletí z těla v podobě bílé holubice. Nemohla jsem to pochopit, a proto jsem to chtěla slyšet stále dokola, jako bych doufala, že uslyším něco, co jsem před tím přeslechla a co mi to celé vysvětlí. Stále dokola chceme slyšet a žít ty stejné věci, dokud jim neporozumíme.

Byla zase sobota ráno, schylovalo se k podzimu, po poli se válel mlžný opar a na zahradě byla rosa. Honza už vstal a šel si zapálit dolů ke dveřím. Pomalu vstávám také a slyším Honzův hlas, jak radostně volá: „Jitulko, pojd' se podívat, kdo přišel!“ Že by nějaká návštěva – blesklo mi hlavou - a takhle brzy ráno? Bonyšek! „Bonyšek!“ volám dolů a běžím po schodech. Honza se spokojeně usmíval a u misky seděl můj černý princ. Byl pěkně vykrmený, učesaný a celý mokrý od rosy. Hltal svoji oblíbenou kapsičku, jakoby se nechumelilo, jakoby tady byl už kdovíjak dlouho, jakoby neuplynul žádný měsíc a čtyři dny, co bez pozdravu zmizel.

Vrátil se. Je v pořádku. Je naživu. A asi se vůbec neměl špatně. Takhle nevypadá toulavý zbědovaný kocour. Kde si žil celou tu dobu? Zřejmě si ho hýčkali, ale při první příležitosti jim utekl. Přece je náš. Tak ty sny byly zprávy od něj. Mám takovou radost! Možná nám taky jen tak trochu chtěl vrátit ten náš odjezd do zahraničí. Nechali jsme ho tady a klidně si odjeli. To je zrada. Žádné peníze nejsou dost dobrou omluvou za zradu někoho, koho jsme k sobě připoutali. Teprve mi to došlo. Tak tohle mě měl naučit? Ale vrátil se. Už se o něj nemusím bát, protože se vrátí, když bude chtít a odejde, když bude chtít. Je nezávislý. Nikdo nemůže vlastnit kocoura.

A já se můžu spolehnout na svoje sny.

Po dvou měsících pobytu u nás se Bonifác zase odstěhoval. Už jsem se tím netrápila. Věděla jsem, že je v pořádku a že je někde, kde ho potřebují, stejně jako jsem ho před tím potřebovala já. Narodil se proto, aby byl svobodný. V tom je jeho život a já mu ho přeji. Po roce a čtvrt se přišel zase ukázat. Objevil se jednou ráno brzy na jaře na našem dvoře. Běžela jsem k němu, ale dělal že mě nezná, zajímaly ho jen naše kočky. Donesla jsem mu misku s jídlem. Trochu ho snědl, ale bylo vidět, že důvod jeho návštěvy je jiný. Vypadal pořád stejně vznešeně a jak přišel, tak zase zmizel zahradou podél plotu. Chodil tak celý týden a

komunikoval s našimi kočkami. Už jsem za ním neběhala. I já jsem se stala nezávislou na něm. Dal mi svobodu.

A tady by mohl příběh končit. Ale nebyl by úplný.

Jednou ráno zmizel Honza. Odešel večer a nevrátil se. Uběhl celý den a celý druhý den a třetí a o Honzovi žádná zpráva. Nestalo se to poprvé. Jeho stavy, při nichž se pohyboval na okraji nekonečna, vyústily občas v toulky, které byly skutečné. Ale já byla poprvé klidná. Ani jsem mu nevolala na mobil, stejně by byl už vybitý. Cítila jsem, že se mu nic zlého nestalo a že se vrátí, až bude chtít. Přišel třetí večer. Vzpomněla jsem si na kocoura, na svého černého průvodce. Dal svobodu i Honzovi. Nikdo nemůže vlastnit člověka.

A s těmi, kteří k nám patří, se nemůžeme minout.

